

LÁZÁR BALÁZS

H. úr negyedik monológja

Nem éjjel egykor s nem a várfokon,
de bennem s napközben kísért Apám,
a szerencsétlen sorsú, halott király,
kinek nem volt párja se idegen, se rokon.
A boltba, iskolába, munkába menet
ősz haja mozdulatomban lengedez,
kék szeme pupillám mögül villan rám,
erős, zengő hangja a forgó csöndben áll.
Így hordom tovább tönkrement életét
– balul sikerült terveit, a fájó, sok hibát,
s a hőn szeretett, szerencsétlen Dániát –
valami titkos, örült játék részeként,
mindennapi, buta csatákban bukva még,
míg otthonunk a tág mező s a szükös ég.
Így vagyunk hát összekötve együtt,
élőhalott fiúban halottan kísértő Apa,
szavaimba észrevétlen nő bele a szava,
mint sápadt nappalba a szorongó éjszaka.

Régimódi dal az elhagyni készülő Ophéliának

Ne menj, ne menj, csak maradj velem,
Légy tikkadt nyaram, borzongó telem.

Légy lány tavaszom, őszes, zord fejem,
Négy évszak: sugárzó négy elem,

Szeress, szeress, csak maradj velem,
Légy bennem a legbelső terem.

Légy bennem a legbelső terem,
Hol ránk nyílik majd a végtelen.

Légy lüktető, eleven sebem,
Véremben véred a védjegyem.

Ami szép, szívembe vermelem,
Világít mélyén a szerelem.

Ami vágy volt, ma kín és félelem,
Üres báb nélküled életem.

Hiányod majd hiába verselem,
Mert nem szól dal, ha nem leszel velem.

Légy tikkadt nyaram, borzongó telem,
Ne menj, ne menj, csak maradj velem.